

Tvůrčí činnost, jako autorskoprávní pojem

Tvůrčí činnost, jako autorskoprávní pojem lze charakterizovat jako činnost spočívající ve "vytvoření" něčeho nehmotného s tím, že dosažení tohoto cíleného i necíleného výsledku závisí v osobních vlastnostech tvůrce, bez nichž by tento výtvar (duševní plod tvůrčí povahy literární, jiné umělecké nebo vědecké) nebyl vůbec dosažen. Právě z povahy "zvláštních osobních vlastností" vyplývá, že duševní plod tvorby, k níž byly tyto zvláštní osobní vlastnosti člověka využity, je povahově (a pojmově) neoddělitelným tvůrčím projevem individualizovaného lidského ducha, formujícího samu osobnost. Proto je i samo "vytvoření", resp. tvorba, díla tvůrčí činností nezaměnitelného osobitého rázu, z čehož vyplývá autorskoprávní individualita díla, chápaná ve smyslu statistické pravděpodobnosti jedinečnosti díla.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 30 Cdo 4924/2007, ze dne 10.11.2009)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce H. P. a.s. (dříve H. S., a.s.), zastoupeného advokátem, proti žalované K. k. p., zastoupené advokátkou, o zaplacení částky 6,353.871,- Kč, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 24 C 94/2001, o dovolání žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. června 2007, č.j. 13 Co 90/2007-194, tak, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. června 2007, č.j. 13 Co 90/2007-194, a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 9. listopadu 2006, č.j. 24 C 94/2001-169, se zrušují, a věc se vrací soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Obvodní soud pro Prahu 1 rozsudkem ze dne 9. listopadu 2006, č.j. 24 C 94/2001-169, uložil žalované zaplatit žalobci částku 6.353.871,- Kč s 10% úrokem z prodlení od 27. března 2001 do zaplacení, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok I.) a rozhodl o náhradě nákladů řízení, včetně náhrady nákladů řízení placených státem (výroky II. a III.). Věc samu posoudil s odkazem na ustanovení § 451 in fine občanského zákoníku (dále jen „o.z.“) s tím, že žalobce prokázal smlouvami o dílo, uzavřenými jeho zakladatelem (obchodní firma U. H. I. B., s.r.o. - dále jen „U. B.“) se společností H., a.s., že tato společnost na objednávku první z uvedených společností vytvořila dílo (projektovou dokumentaci, podrobný inženýrsko-geologický a hydrogeologický průzkum lokality, digitalizaci a reambulanci polohopisného a výškopisného zaměření lokality, zpracování zadávací studie rekonstrukce a dostavby hotelu S., zpracování projektu a rekonstrukce dostavby téhož hotelu a přípravy podkladů pro výběrové řízení dodavatele stavby - dále jen „projektová dokumentace“), nutné pro vydání stavebního povolení za dohodnutou a přitom přiměřenou cenu, přičemž společnost U. B. založila podle § 172 obchodního zákoníku (dále jen „obch. zák.“) obchodní společnost H. S., a.s. (t.j. žalobce) s tím, že sama splatí základní jmění zakládané společnosti formou nepeněžitěho vkladu (představovaného zmíněnou projektovou dokumentací) oceněného znaleckým posudkem. Toto dílo však bylo plně využito žalovanou, která se tak bez právního důvodu obohatila na úkor žalobce ve smyslu ustanovení § 451 odst. 2 o.z., a je tak povinna bezdůvodně obohacení vydat ve smyslu ustanovení § 451 odst. 1 o.z. s § 456 téhož zákona.

O odvolání žalované rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 27. června 2007, č.j. 13 Co 90/2007-194, kterým rozsudek soudu prvního stupně ve výroku ve věci samé změnil tak, že žalobu o zaplacení částky 6.353.871,- Kč s příslušenstvím zamítl, a dále rozhodl o náhradě nákladů řízení před

soudy obou stupňů, včetně náhrady státem placených nákladů tohoto řízení. Odvolací soud konstatoval, že na základě důkazů, které byly provedeny soudem prvního stupně a současně s přihlédnutím k důkazu výsledkem svědka T. Š., který byl proveden v odvolacím řízení, dospěl k opačnému závěru pokud se týče otázky důvodnosti žaloby, než soud prvního stupně. Poukázal na to, že společnost U. B. na základě smlouvy o dílo uzavřené se společností H., a.s. dne 8. února 1995 získala projektovou dokumentaci přestavby a dostavby části S. k. na hotel, na základě níž bylo také dne 11. července 1995 vydáno Obvodním úřadem pro P stavební povolení na stavbu. Součástí projektové dokumentace byla i architektonická studie vypracovaná ve spoluautorství autory T. Š., B. S. a V. H. Ta je nepochybně výsledkem tvůrčí činnosti autora, resp. spoluautorů, je tedy dílem ve smyslu § 2 násl. tehdy platného autorského zákona č. [35/1965](#) Sb., kdy dílo i jeho autor, resp. spoluautoři, požívají ochrany podle tohoto zákona. Odkázal na ustanovení § 7, § 12 odst. 1 písm. b) a § 14 odst. 1 autorského zákona a připomněl, že k jakýmkoliv dispozicím s autorským dílem je třeba souhlasu autora, případně autorů, přičemž tento souhlas musí být realizován formou smlouvy. Žádný takový souhlas nikdo ze spoluautorů architektonické studie neudělil. Pokud tato studie byla vytvářena v rámci pracovního poměru, bylo by bývalo třeba též souhlasu zaměstnavatelů ve smyslu § 17 odst. 3 autorského zákona, který však též nebyl doložen. Společnost U. B. nebyla oprávněna architektonickou studií, jako předmět chráněný podle autorského zákona užívat, natož s ním dále disponovat. Jestliže tedy dne 20. listopadu 1995 při založení společnosti H. S., a.s. vložila jako zakladatel do základního jmění této nově založené společnosti v rámci nepeněžitěho vkladu také projektovou dokumentaci, jejíž nedílnou stěžejní součástí byla uvedená architektonická studie, když projektová dokumentace z architektonické studie vychází a rozpracovává ji, a učinila tak bez souhlasu autorů, pak je tento právní úkon vkladu v rozporu s citovanými ustanoveními autorského zákona, a proto neplatný. Žalobce nemohl z neplatného úkonu nabýt žádných práv k architektonické studii, resp. ani k celé projektové dokumentaci, jež byla na základě této studie vypracována. Nemůže se proto úspěšně domoci jakýchkoli práv z titulu, který s touto studií souvisí. Žalobce proto není k vymáhání bezdůvodného obohacení aktivně legitimován. Rozsudek odvolacího soudu byl doručen zástupci žalobce dne 24. července 2007 a téhož dne nabyl právní moci.

Proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. června 2007, č.j. 13 Co 90/2007-194, podal žalobce dne 19. září 2007 včasné dovolání, jehož přípustnost vyvozuje z ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) o.s.ř. a uplatňuje dovolací důvody ve smyslu ustanovení § 241a odst. 2 písm. a) a b) o.s.ř., kdy má za to, že řízení je postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, a že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Poukazuje na to, že aktivní legitimace žalobce vznikla na základě sukcese k nepeněžitému vkladu, který obsahoval projektovou dokumentaci vytvořenou na základě objednávky, resp. smlouvy o dílo uzavřené podle obchodního zákoníku s právním předchůdcem žalobce a vytvořenou třetí osobou, která byla následně užitá žalovanou bez právního důvodu. Z toho je podle dovolatele zřejmé, že základní kapitál žalobce je tvořen (nejen) hodnotou předmětné projektové dokumentace, která jakožto dílo byla zhotovena pro zakladatele žalobce. Pokud odvolací soud dochází k závěru, že tento vklad byl učiněn neplatně, je pak otázkou, zda se tak stalo plně nebo (jen) zčásti. Nesprávná je argumentace odvolacího soudu i v souvislosti s otázkou udělení, resp. neudělení souhlasu autora s užitím díla. V daném případě nešlo o dílo dle autorského zákona, kdy projektovou dokumentaci vytvořila právnická osoba pro jinou právnickou osobu na základě smlouvy o dílo podle obchodního zákoníku. Nepeněžitý vklad do základního jmění žalobce byl učiněn v souladu s aktuálně platnými právními předpisy, a tedy platně. Dovodatel je pak přesvědčen, že projektová dokumentace je pojmově určena k tomu, aby podle ní vzniklo nějaké (v tomto případě stavební) dílo, a teprve vytvoření stavby by bylo možno považovat za užití projektové dokumentace. Dovodatel pak projektovou dokumentaci k vytvoření stavebního díla neužil. Dovodatel dále namítá, že v odvolacím řízení lze doplnit dokazování o dosud neprovedené důkazy, které byly navrženy za řízení před soudem prvního stupně nebo které byly navrženy před soudem odvolacím a jsou přípustné z pohledu ustanovení § 205a o.s.ř. Podle dovolatele předmětná skutečnost ani výsledek Ing. Š. o takovou skutečnost, resp. takovým důkazem nebyly, takže k nim

neměl přihlížet při zjišťování skutkového stavu. Dovolatel proto navrhl, aby rozsudek odvolacího soudu byl dovolacím soudem zrušen, a aby věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

K dovolání se písemně vyjádřila žalovaná a navrhla jeho odmítnutí, resp. zamítnutí.

Dovolací soud přihlédl k čl. II bodu 12. zákona č. [7/2009](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony a konstatuje, že dovolání bylo podáno oprávněnou osobou, řádně zastoupenou advokátem podle ustanovení § 241 odst. 1 o.s.ř., stalo se tak ve lhůtě vymezené ustanovením § 240 odst. 1 o.s.ř., je charakterizováno obsahovými i formálními znaky požadovanými ustanovením § 241a odst. 1 o.s.ř. a je přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) o.s.ř. Poté rozsudek Městského soudu v Praze přezkoumal v souladu s ustanovením § 242 odst. 1 až 3 o.s.ř. a dospěl k závěru, že toto dovolání je opodstatněné.

Z ustanovení § 242 o.s.ř. vyplývá, že právní úprava institutu dovolání obecně vychází ze zásady vázanosti dovolacího soudu podaným dovoláním. Dovolací soud je přitom vázán nejen rozsahem dovolacího návrhu, ale i uplatněným dovolacím důvodem. Současně je však v případech, je-li dovolání přípustné, povinen přihlédnout i k vadám uvedeným v ustanovení § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o.s.ř., jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Pokud dovolatel tvrdí vadu ve smyslu ustanovení § 241a odst. 2 písm. a) o.s.ř., je třeba se s odvolacím soudem ztotožnit, pokud poukázal na skutečnost, že námitku nedostatku souhlasu autora (autorů) architektonické studie (projektové dokumentace) s nakládáním s tímto dílem se v dalším řízení již zabýval soud prvního stupně (§ 205a odst. 1 o.s.ř.).

Dovolání žalobce pak vychází především z dovolacího důvodu podle ustanovení § 241a odst. 2 písm. b) o.s.ř., které dopadá na případy, kdy dovoláním napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci, t.j. je poznamenáno nesprávným právním posouzením. Jde o omyl soudu při aplikaci práva na zjištěný skutkový stav, kdy soud buď použije jiný právní předpis, než který měl správně použít, nebo jestliže sice aplikuje správný právní předpis, avšak nesprávně jej vyloží. Nesprávné právní posouzení věci může být způsobilým dovolacím důvodem jen tehdy, bylo-li rozhodující pro výrok rozhodnutí odvolacího soudu.

Podle ustanovení § 451 o.z. kdo se na úkor jiného bezdůvodně obohatí, musí obohacení vydat (odst. 1). Bezdůvodným obohacením je majetkový prospěch získaný plněním bez právního důvodu, plněním z neplatného právního úkonu nebo plněním z právního důvodu, který odpadl, jakož i majetkový prospěch získaný z nepoctivých zdrojů (odst. 2). Ustanovení § 454 o.z. určuje, že bezdůvodně se obohatí i ten, za něž bylo plněno, co po právu měl plnit sám. Podle ustanovení § 456 o.z. předmět bezdůvodného obohacení se musí vydat tomu, na jehož úkor byl získán. Nelze-li toho, na jehož úkor byl získán, zjistit, musí se vydat státu.

V případě bezdůvodného obohacení jde o závazkový vztah vzniklý ze zákona. Podle § 451 odst. 1 obč. zákoníku ten, kdo se na úkor jiného bezdůvodně obohatí, musí obohacení vydat. V ust. § 451 odst. 2 a § 454 obč. zákoníku jsou pak, po obecně stanovené povinnosti vydat získané obohacení, uvedeny typické případy získání bezdůvodného obohacení, které se v praktickém životě nejčastěji vyskytují.

V předmětné věci bylo nutno – s ohledem na obsah žaloby - zkoumat, zda se žalovaná na úkor žalobce obohatila a je tedy povinna získané obohacení vydat (§ 451 odst. 1 o.z.).

Za bezdůvodné obohacení se podle § 451 odst. 2 a § 454 obč. zák. považuje majetkový prospěch získaný z nepoctivých zdrojů a dále prospěch získaný ze čtyř druhů plnění, a to plnění bez právního důvodu, plnění, jehož právní důvod odpadl, plnění z neplatného právního úkonu a plnění poskytnuté za toho, kdo měl po právu povinnost plnit sám.

S ohledem na dosavadní skutková zjištění lze však mít za dosud ne zcela nezvratné, že v souzeném případě skutečně jde o některý z uvedených případů bezdůvodného obohacení, a zda v něm šlo ze strany žalobce zejména o takovéto plnění, na jehož základě by žalovaná získala bezdůvodné obohacení.

Výchozí úvahou soudů obou stupňů bylo, že žalobce prokázal smlouvami o dílo, uzavřenými jeho zakladatelem U. B. se společností H., a.s., že tato společnost na objednávku první z uvedených společností vytvořila dílo (projektovou dokumentaci, podrobný inženýrsko - geologický a hydrogeologický průzkum lokality, digitalizaci a reambulanci polohopisného a výškopisného zaměření lokality, zpracování zadávací studie rekonstrukce a dostavby hotelu S., zpracování projektu a rekonstrukce dostavby téhož hotelu a přípravy podkladů pro výběrové řízení dodavatele stavby - dále jen „projektová dokumentace“), nutné pro vydání stavebního povolení za dohodnutou a přitom přiměřenou cenu, přičemž společnost U. B. založila podle § 172 obch. zák. obchodní společnost H. S., a.s. (t.j. žalobce) s tím, že sama vložila do základního jmění zakládané společnosti formou nepeněžitěho vkladu zmíněnou projektovou dokumentaci. Toto dílo pak mělo být plně využito žalovanou. Soud prvního stupně dovedl, že žalovaná se tak na úkor žalobce obohatila ve smyslu ustanovení § 451 odst. 2 o.z. (konkrétně mělo jít o plnění bez právního důvodu). Pokud by se věc měla řešit (též) podle § 32 autorského zákona č. [35/1965](#) Sb., pak soud prvního stupně připomněl, že by se jednalo výlučně o vztah mezi autorem a společností U. B., když by bylo jediné věcí autora, který nebyl ani účastníkem řízení, zda bude podle zmíněného ustanovení autorského zákona postupovat. Naproti tomu odvolací soud své rozhodnutí zbudoval na základní úvaze, že společnost U. B. nebyla z hlediska autorského zákona oprávněna s dílem představovaným předmětnou projektovou dokumentací, jejíž nedílnou a stěženi součástí byla architektonická studie, disponovat, pak pokud bez souhlasu jejích autorů (spoluautorů) ji vložila jako nepeněžitý vklad do základního jmění žalobce, učinila tak v rozporu s příslušnými ustanoveními autorského zákona a tudíž neplatně. Z této úvahy vyplynul závěr učiněný soudem druhého stupně, že z takového neplatného úkonu žalobce nemohl nabýt jakýchkoliv práv k architektonické studii (resp. celé projektové dokumentaci). Proto není aktivně legitimován vymáhat nárok z titulu vydání bezdůvodného obohacení vůči žalované.

Je třeba poukázat na skutečnost, že základ objektivního práva autorského, alespoň tak, jak jej pojímá autorský zákon, spočívá v úpravě osobněprávních vztahů, nikoli vztahů majetkoprávních. Z toho pak vyplývá, že subjektivní autorské právo nemůže být zcizeno ani nemůže být předmětem vzdání se. (z komentáře k § 2 autorského zákona z roku 1965).

Autorský zákon stanoví legální normativní definici děl jako předmětů ochrany právem autorským tím, že stanoví jejich kumulativní legální pojmové znaky. Stanoveny jsou jak znaky rodové (viz genus proximum), resp. obecné, tak i druhové (differentiae specificaе). Pojmové znaky děl jsou legislativně obsaženy v autorském zákoně.

Ten až od své novely z roku 1990 (zákonem č. [89/1990](#) Sb.) výslovně používá výraz "pojmové znaky děl podle tohoto zákona". Bez splnění pojmových znaků děl podle autorského zákona by se sice jednalo o "dílo" (opus) v obecném (i v právním) smyslu nehmotného výsledku činnosti, avšak nikoli o dílo, na něž se vztahují ustanovení tohoto zákona, tedy o předmět autorského práva. (Tím by ovšem nebyla obecně vyloučena možnost ochrany tzv. neautorského díla jinými právními prostředky, včetně možnosti ochrany absolutní podle některých jiných zákonů.) Pojmové znaky děl jsou v autorském zákonu legálně vyjádřeny, i když nikoli systematicky uspořádané do jednoho ustanovení. Lze říci, že tzv. autorská díla jsou v autorském zákonu legálně definována prostřednictvím svých pojmových znaků, které v tomto zákonu doznaly normativní povahy. Právě tyto legální pojmové znaky, byť jsou značně strohé, což může občas svádět k jejich nesprávným a zjednodušujícím interpretacím, odlišují předměty autorského práva od "obecných" děl i od jakýchkoli jiných ideálních statků. Z hlediska pojmových znaků podle autorského zákona musí jít kumulativně o:

a) výsledek tvůrčí činnosti autora (fyzické osoby) - viz § 2 odst. 1, přičemž "tvůrčí činnost" je již

povahově vzato vždy činností duševní. Tím ovšem není vyloučeno, aby byla duševní činnost doplněna i činností mechanickou, automatickou apod., třeba i zručností a fyzickou zdatností, umožňující vznik díla po stránce organizačně provozní, technické i řemeslné apod. Tvůrčí činnost, o které hovoří autorský zákon, je činností trojího druhu. Spočívá přitom výlučně v:

- a) literární tvůrčí činnosti,
- b) jiné umělecké tvůrčí činnosti (např. divadelní, hudební, výtvarné, filmové, fotografické, architektonické aj.,
- c) vědecké tvůrčí činnosti.

Autorský zákon neobsahuje definici "tvůrčí činnosti", kterou správně považuje za jev i pojem mimoprávní podstaty. Z hlediska autorskoprávního je bezvýznamné, zda tvůrčí činnost byla vykonána bez pomoci technických zařízení, anebo za jejich pomoci či přímo jejich prostřednictvím, např. prostřednictvím počítače.

Již z etymologického výkladu výrazu "tvůrčí činnost", použitého autorským zákonem, vyplývá, že povahově nejde o kopírování, opakování, mechanickou rutinu ani o běžné seskupení již vytvořeného cizího díla. Proto tvůrčí činností ve smyslu autorského zákona nebývají ani běžné redaktorské apod. práce, leč vedou-li ke vzniku díla souborného (§ 4), např. sborníku nebo časopisu jako tvůrčích celků, nebo díla jiného. Rozlišujeme pak lidskou duševní činnost "tvůrčí" vedle duševní činnosti "ostatní" - mechanické apod. V tvůrčí činnosti ovšem mohou být, stejně jako i v jejím výsledku, obsaženy i prvky netvůrčí, rutinně mechanické, administrativní aj., často strojové. Tyto prvky netvůrčí povahy nijak nevylučují konkrétní činnost ze třídy tvůrčí činnosti ve smyslu autorského zákona, nejsou-li prvky jedinými, neboť pak by se o tvůrčí činnost v tomto smyslu vůbec nejednalo. Tvůrčí činnost, jak jí rozumí autorský zákon, se díky své povaze nevyznačuje anonymitou, nýbrž je spjata s osobností tvůrce, což se ve svém důsledku obráží i v povahově přirozeném tvůrčím vzniku díla pravojmenného.

Shora uvedenou "tvůrčí činnost", všechny její druhy, jako pojem autorskoprávní, lze charakterizovat jako činnost spočívající ve "vytvoření" něčeho nehmotného s tím, že dosažení tohoto cíleného i necíleného výsledku závisí v osobních vlastnostech tvůrce, bez nichž by tento výtvar (duševní plod tvůrčí povahy literární, jiné umělecké nebo vědecké) nebyl vůbec dosažen. (Srov. § 643 odst. 1 věta první o.z. Podobné ust. citelně chybí přímo v autorském zákoně). "Zvláštními osobními vlastnostmi" autora díla je zejména schopnost tvořit, což je schopnost jeho ducha, a to in concreto tvořit literárně, jinak umělecky nebo vědecky. S touto schopností bývá spojeno i nadání (talent), fantazie aj. prvky patřící mezi osobní vlastnosti, které si lidský duch přináší do běžného života a které rovněž nabývá například životní praxí, vzděláním, životní zkušeností apod. K výkonu tvůrčí činnosti je ovšem zapotřebí i bohatost fantazie, inspirace a často i intuice, tvůrčí prostředí, tvůrčí klid nebo naopak tvůrčí vzruch apod., někdy i potřeba tvůrčí svobody aj. prvky, jevy nebo vlivy. Právě z povahy "zvláštních osobních vlastností", řečeno slovy občanského zákoníku, vyplývá, že duševní plod tvorby, k níž byly tyto zvláštní osobní vlastnosti člověka využity, je povahově (a pojmově) neoddělitelným tvůrčím projevem individualizovaného lidského ducha, formujícího samu osobnost. Proto můžeme říci, že dílo je v našem smyslu přímo emanací osobnosti tvůrce (Knap - Kunz, 1981). Tyto individuální duševní plody jsou potom ve svých objektivně sdělitelných podobách pozitivně postihovány (sankcionovány) i platným právním řádem, včetně práva mezinárodního. Jde-li o duševní plody vnímatelné v kategoriích literatury, jiného umění nebo vědy (viz níže) a splňující i další právem stanovená kritéria, jsou chráněny právem autorským, upraveným autorským zákonem. Proto je i samo "vytvoření", resp. tvorba, díla tvůrčí činností nezaměnitelného osobitého rázu. Z toho pak nauka, alespoň ve větší části kontinentální Evropy, odvozuje teoretickou koncepci autorskoprávní individuality díla, vydatně popsanou zejména v německy psané vědecké literatuře, dnes zpravidla - s ohledem na možné technické nástroje tvorby, relativněji chápanou ve smyslu statistické pravděpodobnosti jedinečnosti díla. Nikoli tedy ve smyslu jedinečnosti díla naprosto absolutní ve smyslu filozofickém. Jedinečnost díla odpovídá i pojmu neopakovatelnost díla. Tvůrčí činnost, nebo-li tvorba díla, přitom nespočívá ve vynalezení, kdy stejného výsledku (řešení) lze dosáhnout různými

individuálními postupy, ani nespočívá v objevení toho, co již objektivně existovalo, ale nebylo známo. Proto nelze tvůrčí činnost ve smyslu autorského zákona charakterizovat jako činnost technickou apod. Nelze ani hovořit o "dílech technických" apod. V jedinečně vyjádřeném literárním, jiném uměleckém nebo vědeckém tvaru (což je jeden ze základních mimoprávních pojmů, s nimiž je zde třeba pracovat) je obsažen nejen prvek osobitosti, ale povahově zcela zjevně i prvek původnosti (originality) díla a jeho novosti,

b) povahovou vlastnost díla být objektivně (tj. smysly) vnímáno jako výsledek (i součást) tvůrčí kategorie umění, a v něm zvláště umění literárního, anebo tvůrčí kategorie vědy. Tzn., že po díle je zákonem požadováno mít literární, jiný umělecký (např. hudební, divadelní, výtvarný, architektonický apod.) účín,

c) vyjádření v jakékoli smysly vnímatelné (objektivně sdělitelné nebo-li jinými osobami seznatelné) podobě (v tzv. vnější formě) - viz § 9 odst. 1, což povahově vždy představuje zhmotnění (materializaci) nehmotného předmětu (výtvaru), aniž by ovšem autorský zákon, oproti některým právním normám cizím, vyžadoval takovou materializaci vyjádření díla, která by musela nutně spočívat v jeho zachycení (fixování) do hmotného nosiče (do věci).

K tomu, aby dílo bylo plnohodnotným (plně chráněným) předmětem autorského práva, nesmí být současně vyloučeno z rozsahu ustanovení (úpravy) autorského zákona - viz § 2 odst. 2 a v určitém případě i § 50 (srovnej komentář k autorskému zákonu . . .).

Odvolací soud přílehavě odkázal na ustanovení § 12 odst. 1 písm. b) autorského zákona (ve spojení s § 7 téhož zákona), podle něhož má autor (resp. spoluautoři) právo s dílem nakládat, zejména rozhodnout o jeho uveřejnění a udílet svolení k jeho užití, přičemž podle ustanovení § 14 odst. 1 cit. zákona svolení k užití díla uděluje autor (spoluautoři) smlouvou.

Jak již bylo naznačeno, z napadeného rozhodnutí vyplývá, že odvolací soud klasifikoval předmětnou projektovou dokumentaci, která byla zakladatelem žalobce vložena jako nemajetkový vklad do základního jmění zakladané obchodní společnosti H. S., jako autorské dílo, k nakládání, s nímž (k jehož užití) nebyl dán spoluautory tohoto autorského díla společností U. B. souhlas. S ohledem na již podaný výklad však nelze mít za to, že by odvolací soud (obdobně jako soud prvního stupně, který se o této otázce zmínil jen okrajově) otázku, zda byly naplněny konkrétní znaky pro to, aby dotčená projektová dokumentace mohla být takto hodnocena (plně a nebo jen její případná část), řešil zcela důsledně a současně přezkoumatelně. Proto závěr, že vložení této projektové dokumentace do základního jmění žalobce bylo neplatné, se jeví jako zatím předčasné. Nebylo proto možno zatím odpovědně dospět ani k závěru, zda se žalovaná skutečně bezdůvodně obohatila na úkor žalobce či nikoliv.

S ohledem na uvedené skutečnosti je třeba uzavřít, že dovoláním napadený rozsudek odvolacího soudu není možno posuzovat jako správný. Nejvyšší soud České republiky proto toto rozhodnutí podle ustanovení (§ 243b odst. 2 o.s.ř.) zrušil.

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů , judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Tarifní hodnota](#)
- [Nepoložení předběžné otázky Soudnímu dvoru EU](#)

- [Koupě nemovité věci](#)
- [Nesprávný úřední postup \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Platební neschopnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předkupní právo \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Přerušení řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Rodinný závod \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Dědictví](#)
- [Výživné](#)
- [Valná hromada](#)